

Rapport

Klacht

Verzoeker klaagt erover dat het Landelijk Bureau Inning Onderhoudsbijdragen (LBIO):

hem na het opschorten van de zaak met terugwerkende kracht opslagkosten in rekening heeft gebracht, dit ondanks de gemaakte afspraken met zijn ex- echtgenote;

hem heeft laten weten dat hij, na beëindiging van de inning, nog extra zes maanden opslagkosten moest betalen;

de deurwaarder opdracht heeft gegeven over te gaan tot het leggen van bankbeslag en hem hierover niet heeft geïnformeerd.

BEOORDELING

Algemeen

I Bevindingen

1. Bij rechterlijke beslissing van 26 augustus 2003 werd bepaald dat verzoeker zijn ex-echtgenote een bedrag van € 520 per maand was verschuldigd ten behoeve van zijn kinderen.
2. In juli 2007 wendde de ex-echtgenote van verzoeker, mevrouw M., zich tot het LBIO met het verzoek de inning van de kinderalimentatie over te nemen. Volgens mevrouw M. was er een achterstand in de betalingen ontstaan vanaf de maand mei 2007.
3. Bij brief van 23 juli 2007 verzocht het LBIO verzoeker het eventuele achterstallige bedrag alsnog rechtstreeks aan mevrouw M. over te maken, dan wel binnen 21 dagen aan te tonen dat van een betalingsachterstand geen sprake was met bijvoeging van bewijsstukken van de betaling. Aan verzoeker werd tevens medegedeeld dat, indien de stukken niet binnen de gestelde termijn werden ontvangen, het LBIO zou overgaan tot inning. Daarbij werd vermeld dat de kosten die verbonden waren aan het innen, in dat geval voor rekening van verzoeker kwamen. Op 21 augustus 2007 liet het LBIO schriftelijk aan verzoeker weten de inning van de onderhoudsbijdrage te hebben overgenomen, omdat verzoeker niet had aangetoond aan zijn betalingsverplichtingen te hebben voldaan. In deze brief vermeldde het LBIO onder meer:

"Daarom zal ik nu gevolg geven aan het incassoverzoek en bent u op grond van de wet verplicht om de verschuldigde onderhoudsbijdrage voor uw kinderen over de hieronder nader vermelde periode aan het LBIO het voldoen. Daarvan wordt niet afgeweken als tussentijds toch overeenstemming met de rechthebbende wordt bereikt om weer rechtstreeks te gaan betalen. Mocht u desondanks alsnog rechtstreeks aan de ontvangstgerechtigde betalen, dan bent u over die betalingen toch opslagkosten aan het

LBIO verschuldigd. (...)

Conform de wet zal de inning door het LBIO pas worden beëindigd nadat u ten minste 6 maanden regelmatig, dat wil zeggen iedere maand, aan het LBIO heeft betaald, waarbij de achterstand dan geheel aangezuiverd moet zijn en alle kosten voldaan moeten zijn."

4. Omdat zijn financiële en persoonlijke situatie was gewijzigd, diende verzoeker op

24 oktober 2007 een verzoekschrift tot nihilstelling c.q. verlaging van de kinderalimentatie in bij de rechtbank Breda. Op 14 mei 2008 ontving het LBIO een afschrift van het verzoekschrift. Het LBIO vroeg daarop aan mevrouw M. of zij bereid was de inning op te schorten gedurende de periode waarin het verzoekschrift aanhangig was. Bij brief van 23 mei 2008 ontving het LBIO toestemming van mevrouw M. de betaling van de kinderalimentatie via het LBIO, tot de rechtbank een besluit had genomen, op te schorten. Het LBIO meldde verzoeker bij brief van 27 mei 2008 de inning van de alimentatie op te schorten. Verzoeker werd er op gewezen dat het LBIO de inning naar de uitspraak van de rechtbank weer zou overnemen, tenzij besloten werd tot nihilstelling van de alimentatie.

5. Bij beschikking van 16 september 2008 werd het verzoek tot nihilstelling c.q. verlaging van de kinderalimentatie door de rechtbank Breda afgewezen. Het LBIO ontving op 30 september 2008 via mevrouw M. een afschrift van deze beschikking. Mevrouw M. verzocht het LBIO weer over te gaan tot inning. Op 3 oktober 2008 werd verzoeker door het LBIO op de hoogte gesteld van het feit dat hij de kinderalimentatie weer via het LBIO diende te voldoen. Hierbij bood het LBIO de mogelijkheid van een betalingsregeling. Verzoeker werd er tevens op gewezen dat wanneer het LBIO niet tijdig de betalingen van verzoeker zou ontvangen, zonder nadere aankondiging zou worden overgegaan tot het treffen van executiemaatregelen. Vervolgens verzocht het LBIO de deurwaarder op 18 november 2008 de achterstand bij verzoeker te incasseren. Op 21 januari 2009 werd in opdracht van het LBIO beslag gelegd op verzoekers bankrekeningen. Omdat het exploit door de deurwaarder in november 2008 echter op zijn voormalige adres was betekend, was verzoeker hiervan niet op de hoogte. Pas nadat zijn rekeningen waren geblokkeerd, werd verzoeker hiervan door zijn bank op de hoogte gesteld.

6. Verzoeker kon zich niet vinden in de gang van zaken. Hij diende op 21 januari 2009 een klacht in bij de deurwaarder. Bij brief van 3 februari 2009 erkende de deurwaarder dat het exploit ten onrechte aan een verkeerd adres was betekend en bood zijn 'oprechte verontschuldigen aan voor deze zeer storende onachtzaamheid'. Ook werd het beslag op de bankrekeningen van verzoeker opgeheven en werden de kosten van het gelegde bankbeslag van € 190 aan verzoeker terugbetaald. De kosten voor de betekening hoefde verzoeker niet te voldoen.

7. Het LBIO ontving op 23 juni 2009 een afschrift van de vaststellingsovereenkomst tussen verzoeker en zijn ex-echtgenote. Hierin werd onder meer overeengekomen dat verzoeker

met ingang van 1 juni 2009 zijn alimentatieverplichting hervatte en deze bij vooruitbetaling zou voldoen. Verder werd overeengekomen dat de betalingsverplichting voor de achterstallige kinderalimentatie over de periode voorafgaande aan 1 juni 2009 voor de duur van een jaar werd opgeschort. Mevrouw M. zou in deze periode geen aanspraak maken op de achterstallige kinderalimentatie. Op het moment dat verzoeker in de periode van 1 juni 2009 tot 1 juni 2010 de kinderalimentatie niet tijdig zou betalen, zou de afspraak tot opschorting van de incasso onmiddellijk en definitief vervallen en het mevrouw M. vrijstaan om incassomaatregelen te treffen 'via het LBIO of gerechtsdeurwaarder'. Bij brief van 25 juni 2009 deelde het LBIO verzoeker mee het bericht van mevrouw M. te hebben ontvangen dat zij afzag van verdere incasso door het LBIO. Verzoeker was echter nog wel de kosten verschuldigd. Het LBIO verklaarde tevens dat het zes maanden extra opslagkosten in rekening bracht omdat het LBIO 'het dossier in principe alleen mag sluiten zodra er geen achterstand meer is en er 6 maanden achtereenvolgens aan het LBIO is betaald.'

8. Verzoeker diende bij brief van 29 juni 2009 een klacht in bij het LBIO. Hij beklagde zich er over dat het LBIO kosten in rekening bracht terwijl verzoeker met zijn ex-echtgenote was overeengekomen dat deze kosten niet in rekening zouden worden gebracht. Ook was hij het er niet mee eens dat hij na het opschorten van de zaak opslagkosten aan het LBIO diende te betalen. Hij vroeg zich af waarom hij het LBIO dergelijke kosten moest betalen omdat het LBIO vanaf het moment van opschorten geen enkele activiteit had verricht. Tenslotte stelde verzoeker dat hij schade had geleden als gevolg van het feit dat de deurwaarder het exploit op een onjuist adres had betekend.

9. Op 23 juli 2009 reageerde het LBIO op de klacht. Het LBIO deelde verzoeker, onder verwijzing naar artikel 1: 408 lid 3 Burgerlijk Wetboek (zie Achtergrond onder 1.) en artikel 1 lid 1 van het Besluit Kostenopslag inning kinderalimentaties (zie Achtergrond 2.), mede dat het terecht de inning op 21 augustus 2007 had overgenomen en opslagkosten had berekend. De stelling van verzoeker dat dit niet terecht was omdat hij hierover afspraken met zijn ex-echtgenote had gemaakt, wees het LBIO van de hand met het argument dat het LBIO een zelfstandige vordering heeft en door de afspraak tussen verzoeker en zijn ex-echtgenote niet gebonden kan worden ten aanzien van het berekenen van de opslagkosten. De klacht werd kennelijk ongegrond geacht. De klacht van verzoeker dat na het opschorten van de zaak toch nog opslagkosten door het LBIO in rekening werd gebracht werd eveneens kennelijk ongegrond geacht. Het LBIO gaf in de brief van 23 juli 2009 over dit klachtonderdeel onder meer het volgende aan:

"In de brief van 27 mei 2008 wordt u erop gewezen dat, indien de Rechtbank zou besluiten tot vermindering, of zou besluiten dat de kinderalimentatie gelijk blijft of verhoogd wordt, het LBIO de inning zou voortzetten.

Uw verzoek werd door de rechtbank afgewezen en u bent door het LBIO verzocht, met de brief van 3 oktober 2008 om de achterstand per direct aan het LBIO te gaan voldoen. Op

basis van de hiervoor beschreven artikelen bent u verplicht om over de achterstand opslagkosten te voldoen zodra het LBIO de inning ter hand heeft genomen."

De klacht van verzoeker over de ontstane schade door de verkeerde betekening van het exploit werd door het LBIO niet behandeld omdat deze klacht inmiddels door de deurwaarder afgehandeld was.

Het LBIO bracht in de brief van 23 juli 2009 nog het volgende naar voren:

"Op basis van het verzoek van mevrouw M. heeft het LBIO de inning van de kinderalimentatie per 1 juni 2009 voor mevrouw M. beëindigd. Conform het rapport van de Nationale ombudsman (Rapport 2008/201) mag een dossier pas gesloten worden zodra er 6 maanden regelmatig via het LBIO is betaald.

(...)

U dient de opslagkosten tot en met juni 2009, het moment dat het LBIO het verzoek om beëindiging van de inning van mevrouw M. heeft ontvangen nog te voldoen. Daarnaast dient u nog extra 6 maanden opslag te voldoen conform het rapport van de Nationale ombudsman. De totale vordering van het LBIO met betrekking tot de opslag bedraagt nog € 1.821,57. De beëindiging van de vordering van de kinderalimentatie is aan de deurwaarder doorgegeven. Het bedrag aan opslag wat nog voldaan dient te worden zal ook aan de deurwaarder worden gemeld. Deze achterstand dient u via de deurwaarder in te lopen inclusief de kosten van de deurwaarder. Zodra de opslagkosten zijn voldaan, kan het LBIO overgaan tot sluiting van deze zaak."

10. Verzoeker diende op 12 augustus 2009 een klacht in bij de Nationale ombudsman. In zijn brief vermeldde verzoeker dat er op 24 juli 2009 (wederom) beslag was gelegd op zijn rekeningen zonder dat hij hierover door het LBIO was geïnformeerd. Volgens verzoeker werd beslag gelegd op basis van het schrijven van LBIO van 25 juni 2009. Verzoeker werd vervolgens, naar eigen zeggen, geconfronteerd met een voor hem ondefinieerbaar bedrag van € 2.854,70 aan kosten. Later bleek dat dit bedrag niet juist was. Abusievelijk waren ook de lopende termijnen in het beslag meegenomen. Dit werd gecorrigeerd. Verzoeker verzocht de Nationale ombudsman te onderzoeken of het respons van het LBIO 'inhoudelijk juist' was. Hij schreef daarbij verder:

"Het gaat dus om de beoordeling vanaf de periode 23 mei 2008 door het LBIO en de kosten die zij vanaf dat moment met terugwerkende kracht (...) pas op 25 juni 2009 op mijn bordje leggen. Dit terwijl zij mij hebben bevestigd middels hun (enige) schrijven (hieraan voorafgaand) gedateerd 27 mei 2008 de zaak op te schorten. In die wetenschap is door mij de vaststellingsovereenkomst opgesteld. Deze zou nooit op deze wijze opgesteld zijn indien ik zou (kunnen) weten dat het LBIO, ondanks dat deze door opdrachtgever, mevrouw M., buitenspel is gezet waardoor opschorting van hun activiteiten

volgde, alsnog zomaar vanaf die datum op 25 juni 2009 kenbaar maakt tot die tijd voor mij ondefinieerbare bedragen bij mij te gaan incasseren."

11. Op 12 november 2009 vroeg de Nationale ombudsman het LBIO te reageren op de bevindingen zoals deze op dat moment bekend waren. Daarbij werd het LBIO tevens verzocht om in de reactie aan te geven of het al dan niet bereid was het eerder ingenomen standpunt te herzien ten aanzien van het in rekening brengen van zes maanden extra opslagkosten aan verzoeker. Dit naar aanleiding van een eerder uitgebracht rapport (rapportnummer 2009/214), waarin het LBIO in overweging werd gegeven om een evenredig deel van de reeds voldane opslagkosten aan een verzoeker terug te storten, nadat het LBIO de inning uit coulance had stopgezet.

12. Verzoeker liet de Nationale ombudsman op 12 januari 2010 telefonisch weten dat het LBIO een gerechtsdeurwaarder had ingeschakeld om op korte termijn beslag te leggen op zijn roerende zaken. Hij vond dit opmerkelijk, te meer omdat het LBIO nog niet had gereageerd op het verslag van bevindingen dat de Nationale ombudsman op 12 november 2009 had verzonden. Na interventie door een medewerker van de Nationale ombudsman besloot het LBIO de gerechtsdeurwaarder te vragen de executie aan te houden tot het moment dat de Nationale ombudsman het onderzoek met een rapport had afgerond.

13. Op 10 februari 2010 liet het LBIO onder meer weten:

"De heer V. klaagt erover dat het LBIO hem na het opschorten van de zaak met terugwerkende kracht opslagkosten in rekening heeft gebracht, dit ondanks de gemaakte afspraken met zijn ex-echtgenote.

De heer V. is verplicht vanaf het moment dat het LBIO de inning heeft overgenomen de opslagkosten te voldoen. De heer V. heeft in beginsel de achterstand voldaan aan de deurwaarder welke door het LBIO in september 2007 was ingeschakeld. In februari 2008 werd de heer V. verzocht om de lopende verplichting aan het LBIO te gaan voldoen voor de periode van 6 maanden. Hierop ontving het LBIO van de advocaat van de heer V. een verzoekschrift in verband met een wijzigingsprocedure. Mevrouw M. heeft, in antwoord op het verzoekschrift, het LBIO laten weten dat zij wilde opschorten. Uit de nieuwe uitspraak bleek dat het verzoek van de heer V. was afgewezen. Hierop verzocht het LBIO de heer V. om de betalingen weer op te starten. Nu de heer V. hier geen gehoor aangaf werd opnieuw de deurwaarder ingeschakeld.

In mei 2009 ontving het LBIO via de deurwaarder een concept van de vaststellingsovereenkomst. Daarna ontving het LBIO in juni 2009 een bevestiging van de overeenkomst tussen mevrouw M. en de heer V. Mevrouw M. geeft te kennen dat zij de inning via het LBIO wilde beëindigen. De deurwaarder werd van deze wijziging op de hoogte gebracht en werd verzocht om alleen de opslagkosten nog te innen. De heer V. werd ook op de hoogte gebracht van het afzien van mevrouw M. en de verplichting om

alleen nog de opslagkosten te voldoen.

Ik acht het redelijk dat de heer V. de opslagkosten welke bij hem in rekening zijn gebracht dient te voldoen. Het LBIO heeft ondanks diverse verzoeken daartoe geen afdrachten ontvangen van de heer V. Conform het rapport van de Nationale ombudsman (2008/201) heeft het LBIO uit coulance de inning voor mevrouw M. van de kinderalimentatie beëindigd en heeft het LBIO de 'misgelopen' opslagkosten, bij de heer V. in rekening gebracht. Het aanvullende vereiste van een redelijke berekening van de opslagkosten, zoals benoemd in rapport 2009/214 is in deze context niet van toepassing. Het draait in deze zaak om een lang lopende zaak, waarin reeds voor een 2e maal een deurwaarder was ingeschakeld. Er zijn geen omstandigheden welke aanleiding zouden kunnen geven tot beperking van de 6 maanden extra opslagkosten.

Het verweer van de heer V. dat in de vaststellingsovereenkomst is opgenomen dat er geen kosten meer zouden worden berekend kan het LBIO niet binden. Het LBIO is niet gekend geweest in de onderhandelingen en heeft een zelfstandige vordering welke niet kan worden beperkt door afspraken tussen partijen.

(...)

De heer V. klaagt erover dat de deurwaarder bankbeslag heeft gelegd op 24 juli 2009 zonder hem vooraf te informeren.

De deurwaarder had de eerste betekening uitgebracht in november 2008. Het exploit was echter op een verkeerd adres betekend. De beslaglegging door de deurwaarder op de bankrekening van de heer V. in januari 2009 was dus verricht zonder juiste betekening. De heer V. is hiervoor, door de deurwaarder in het gelijk gesteld en gecompenseerd voor zijn kosten. De deurwaarder heeft hierop op 22 januari 2009 in persoon een nieuwe betekening uitgebracht. Volgend op deze betekening heeft de deurwaarder in juli 2009 wederom beslag gelegd op de bankrekening van de heer V. De beslaglegging is dan ook niet gebeurd zonder de heer V. in deze zaak te informeren."

De Nationale ombudsman heeft het LBIO op 12 februari 2010 telefonisch verzocht om een kopie van het gehele dossier van verzoeker. Op 25 maart 2010 ontving de Nationale ombudsman een afschrift van het LBIO-dossier.

14. Bij brief van 28 februari 2010 reageerde verzoeker op de reactie van het LBIO onder meer als volgt:

"1. Het LBIO erkent dat zij incassoactiviteiten hebben opgeschort nav verzoek opdrachtgeefster (...)

2. Het LBIO erkent dat zij tot opschortingdatum ook altijd de LBIO-kosten (incl. alimentatie) van V. vanaf aug. 2007 hebben ontvangen.

3. Het LBIO erkent dat zij vanaf opschortingdatum geen activiteiten hebben (behoeven) te verrichten voor incasso.

4. Het LBIO geeft aan dat zij, nav rechterlijke uitspraak dat V. alimentatieplichtig in ongewijzigde omvang blijft, met terugwerkende kracht LBIO-kosten mogen incasseren. Dit ondanks toelichting voorgaande punten 1 t/m 3 en ondanks de vaststellingsovereenkomst die voortvloeide uit de rechterlijke uitspraak. Eveneens ondanks dat mevr. M. nog ten tijde van de rechtszaak nog daarna tot het moment van ondertekenen van de vaststellingsovereenkomst en volgend tot heden (zie tenslotte ook inhoud en omklede correspondentie in uw bezit aangaande de vaststellingsovereenkomst) als opdrachtgever richting LBIO heeft opgetreden.

5. Het LBIO doet voorkomen dat a.d.h.v. een aantal incassoactiviteiten\momenten door de deurwaarder wij op de hoogte zouden zijn van hun procedure om alsnog met terugwerkende kracht te incasseren. Ondanks voorgaande items wil ik u melden dat juist vanwege de continue foutieve beslagleggingprocedure, specificaties en handelwijze steeds opnieuw beslag is gelegd! (zie overigens ook item 7 en 8)

6. Het LBIO misbruikt het echtscheidingsconvenant als overeenkomst tussen twee (voormalig) echtelieden om hun eigen kosten te incasseren. Dit terwijl de alimentatie zoals in het echtscheidingsconvenant en aanvullend vaststellingsovereenkomst is vermeld gewoon wordt nageleefd tussen de partijen vermeld in het convenant. Sterker nog, het LBIO misbruikt het echtscheidingsconvenant als executie- en beslagleggingmiddel om hun eigen (nogmaals m.i. onrechtmatige kosten) kosten over betreffende periode te incasseren.

7. ALLE (op het juiste adres!) gedeponeerde beslagleggingen zijn foutief geweest en teniet gedaan.

8. De handelwijze van het incassobedrijf G. namens het LBIO is voorgelegd middels arbitrage aan de Kamer van Gerechtsdeurwaarders welke ons inmiddels VOLLEDIG EN OP ALLE FRONTEN in het gelijk hebben gesteld.

9. Van de stelling dat wij gecompenseerd zijn door het G. zoals het LBIO stelt is geen sprake! Sterker nog gezien wordt momenteel of de uitspraak van de KvG het G. c.q. diens opdrachtgever LBIO (afhankelijk van de bevinden van de Ombudsman in deze) n.a.v. die uitspraak een dagvaarding onzerzijds krijgt voor compensatie geleden schade (eea ook al toegelicht in de stukken in uw bezit)

SAMENGEVAT:

Het LBIO wenst LBIO-kosten te ontvangen over een periode waarin zij geen activiteiten hebben verricht en geen opdrachtgever hebben die daartoe (heeft) aan(ge)zet.

De omvang van LBIO-kosten is op geen enkele wijze te relateren aan hun activiteiten over vermelde (opgeschorte) periode.

Het G. heeft in opdracht van het LBIO forse fouten gemaakt en door de Kamer van Gerechtsdeurwaarders in arbitrage (is; N.o.) V. voor 100% in het gelijk gesteld.

Compensatie van geleden schade door foutieve adressering, specificaties en procedure zijn niet voldaan (anders dan het LBIO stelt hetgeen voor ons onbegrijpelijk is).

De vordering van het LBIO ontbeert iedere rechtmatigheid en het verwijzen naar hun (in dit licht van hun misplaatste ((incasso) activiteiten jegens V.) Algemene Voorwaarden is in die context schokkend en hiermee vooral de belangen van ALLE partijen (V., M., en de kinderen) schadelijk ter financiële faveure van hen zelf."

Van verzoeker ontving de Nationale ombudsman op 19 april 2010 desgevraagd de uitspraak van de Kamer voor Gerechts-deurwaarders te Amsterdam van 26 januari 2010 (zie Achtergrond onder 3).

II Beoordeling

Ten aanzien van het in rekening brengen van de opslagkosten en extra opslagkosten.

15. Het redelijkheidsvereiste houdt in dat bestuursorganen de in het geding zijnde belangen tegen elkaar afwegen en dat de uitkomst hiervan niet onredelijk is. Dit brengt mee dat het LBIO, in het geval de inning in gezamenlijk overleg tussen partijen is opgeschort, een redelijke berekening maakt van de verschuldigde opslagkosten.

16. De Nationale ombudsman stelt vast dat er op 21 augustus 2007 een betalingsachterstand bestond op grond waarvan het LBIO, in overeenstemming met de wettelijke bepalingen hieromtrent (zie Achtergrond), gerechtigd was de inning over te nemen en de opslagkosten in rekening mocht brengen. Verzoeker had immers binnen de hem gestelde termijn niet aangetoond dat hij het verschuldigde bedrag aan zijn ex-echtgenote had overgemaakt. Verder was het LBIO vanaf die datum ook bevoegd 15% opslagkosten in rekening te brengen over de lopende bijdrage.

17. Uit het onderzoek is naar voren gekomen dat verzoeker en zijn ex-echtgenote in mei 2009 onder meer waren overeengekomen dat de achterstallige alimentatie over de periode voorafgaande aan 1 juni 2009 voor de duur van 1 jaar zou worden opgeschort. Op 23 juni 2009 ontving het LBIO een afschrift van de vaststellingsovereenkomst van de ex-echtgenote van verzoeker. Vervolgens liet het LBIO verzoeker op 25 juni 2009 weten dat zijn ex-echtgenote afzag van verdere incasso door het LBIO maar dat verzoeker nog wel de kosten aan het LBIO verschuldigd was. Ook meldde het LBIO dat er nog zes maanden extra opslagkosten in rekening zouden worden gebracht omdat het LBIO het dossier pas mag sluiten zodra er geen achterstand meer is en er zes maanden

achtereenvolgens aan het LBIO is betaald. Bij deze brief werd een actuele saldoverklaring meegezonden.

18. Verzoeker meldde in zijn brief aan de Nationale ombudsman dat hij nooit een vaststellingsovereenkomst op dezelfde wijze had opgesteld als hij had kunnen weten dat het LBIO alsnog met terugwerkende kracht opslagkosten in rekening bracht.

19. De Nationale ombudsman kan verzoeker hierin niet volgen. Het LBIO heeft verzoeker immers bij brief van 21 augustus 2007, dus op het moment dat het de inning overnam, geïnformeerd over de opslagkosten door hem erop te wijzen dat, ook al zou hij overeenstemming bereiken met de wederpartij om rechtstreeks te betalen, hij opslagkosten aan het LBIO verschuldigd zou zijn.

Nadat de inning in de periode van mei tot medio september 2008 in verband met de gerechtelijke procedure tijdelijk was opgeschort, liet het LBIO verzoeker op 3 oktober 2008 schriftelijk weten dat hij de kinderalimentatie weer via het LBIO moest voldoen. Dit mede nadat mevrouw M., het LBIO een afschrift van de beschikking had toegezonden met het verzoek de inning weer over te nemen. Uit het voorgaande volgt naar het oordeel van de Nationale ombudsman dat verzoeker had kunnen weten dat hij alsnog opslagkosten zou moeten voldoen op het moment dat hij met zijn ex-echtgenote bepaalde betalingafspraken overeenkwam.

20. Volgens verzoeker is het niet redelijk dat het LBIO, gezien de gemaakte afspraken met zijn ex-echtgenote, met terugwerkende kracht opslagkosten en zes maanden extra opslagkosten in rekening brengt. Met name omdat het LBIO geen enkele activiteiten heeft verricht. Bovendien zou de omvang van deze kosten volgens verzoeker op geen enkel wijze te relateren zijn aan de activiteiten over de vermelde periode.

21. In artikel 1, eerste lid van het Besluit kostenopslag inning kinderalimentaties is bepaald dat bij invordering van kinderalimentatie door het LBIO een kostenopslag wordt berekend. Op het moment dat het LBIO de inning in het geval van verzoeker overnam bedroeg deze kostenopslag 15%. Op grond van het bepaalde in artikel 1: 408, derde en achtste lid van het Burgerlijk Wetboek worden deze kosten verhaald op de onderhoudsplichtige. Uit het feit dat het LBIO de inning op 21 augustus 2007 terecht heeft overgenomen vloeit voortdat dat verzoeker vanaf dat moment opslagkosten verschuldigd was over de betalingsachterstand alsmede over de maandelijks door hem te betalen kinderalimentatie. In die zin is het standpunt van het LBIO dat verzoeker opslagkosten verschuldigd was, juist. Verzoeker stelt echter dat het LBIO deze kosten niet bij hem in rekening mocht brengen op basis van de door hem met zijn ex-echtgenote gemaakte afspraken, vastgelegd in de vaststellingsovereenkomst van mei 2009. De Nationale ombudsman stelt vast dat een onderhoudsplichtige, zoals hiervoor reeds aangegeven, de opslagkosten op grond van de wet verschuldigd is aan het LBIO. Dit betekent dat het aan het LBIO is om te bepalen of er redenen zijn deze opslagkosten niet in rekening te brengen. Afspraken die

een onderhoudsgerechtigde en onderhoudsplichtige met elkaar maken, kunnen het LBIO dan ook niet worden tegengeworpen, maar gelden slechts tussen partijen. Dit betekent dat de afspraak die verzoeker stelt met zijn ex-echtgenote over de verschuldigdheid van de opslagkosten te hebben gemaakt, niets afdoet aan het recht van het LBIO met terugwerkende kracht de opslagkosten bij hem in rekening te brengen. In die zin heeft het LBIO verzoeker naar het oordeel van de Nationale ombudsman terecht de opslagkosten tot de periode van 1 juni 2009 in rekening gebracht. Het feit of het LBIO hiervoor nu feitelijk wel of geen activiteiten heeft verricht doet aan dit oordeel niets af.

22. Wat betreft de zes maanden extra opslagkosten die het LBIO vanaf juni 2009 (het moment waarop het LBIO de inning stopzette) in rekening brengt, merkt de Nationale ombudsman het volgende op. Er is geen wettelijke basis om een overname van een inning te beëindigen op verzoek van de ontvangstgerechtigde. Als een dergelijk verzoek wordt gedaan omdat de onderhoudsplichtige inmiddels regelmatig aan de ontvangstgerechtigde heeft betaald en al zijn alimentatieverplichtingen is nagekomen zal de relatie tussen de ontvangstgerechtigde en de onderhoudsplichtige ook verbeterd zijn, hetgeen in alimentatiezaken niet onbelangrijk is. Een voortzetting van de inning door het LBIO zal deze ontwikkeling in de relatie niet ten goede komen. Gelet hierop is de Nationale ombudsman van oordeel dat het niet onbegrijpelijk is dat het LBIO, zoals in het geval van verzoeker, aan een verzoek van de ontvangstgerechtigde (al dan niet samen met de onderhoudsplichtige) om de inning stop te zetten tegemoet komt, ondanks dat hiervoor geen wettelijke basis is. De consequentie voor het LBIO is echter wel dat het zes maanden opslagkosten "misloopt", doordat de onderhoudsplichtige nu niet meer zes opeenvolgende maanden aan het LBIO hoeft te betalen. Dit heeft de Nationale ombudsman al in een aantal rapporten vastgelegd. De Nationale ombudsman is van oordeel dat nu het LBIO uit coulance de inning stopzet, het in het algemeen niet onredelijk is dat het vervolgens de opslagkosten over zes maanden die het anders wel zou hebben ontvangen, in rekening brengt bij de onderhoudsplichtige. Wel is de Nationale ombudsman van oordeel dat een redelijke berekening moet worden gemaakt van de verschuldigde opslagkosten. Daarbij dient te worden gekeken naar de omstandigheden waaronder de inning door het LBIO in het geval van verzoeker werd stopgezet.

23. De Nationale ombudsman is met het LBIO van oordeel dat er in deze casus geen bijzondere omstandigheden zijn die aanleiding gegeven om van het beleid af te wijken om geen extra opslagkosten te berekenen wanneer de inning door het LBIO uit coulance is beëindigd. Reeds in augustus 2007 is de inning door het LBIO terecht overgenomen. Gedurende de rechtszaak heeft het LBIO de inning opgeschort. Na de uitspraak van de rechter heeft het LBIO de inning voortvarend opgepakt. Toen betaling uitbleef is het LBIO overgaan tot het leggen van beslag. Dat de deurwaarder vervolgens onjuist betekend heeft, is niet het LBIO te verwijten. Vervolgens heeft verzoeker met zijn ex-partner een vaststellingsovereenkomst gesloten. Het LBIO is hiervan achteraf op de hoogte gesteld. Zoals hiervoor reeds aangegeven kan deze overeenkomst het LBIO niet worden

teggeworpen.

De onderzochte gedraging is behoorlijk.

24. De Nationale ombudsman merkt in zijn algemeenheid nog het volgende op: het beëindigen van een inning uit *coulance* is een gunst van het LBIO en niet een recht. Het LBIO beëindigt de inning als blijkt dat partijen in onderling overleg afspraken kunnen maken over het betalen van alimentatie. Het LBIO heeft dit echter niet duidelijk gecommuniceerd aan verzoeker. De Nationale ombudsman geeft het LBIO dan ook in overweging om dit in voorkomende gevallen duidelijk en gemotiveerd aan te geven waarom er bij beëindiging van de inning van alimentatie uit *coulance*, toch opslagkosten aan het LBIO betaald moeten worden.

Ten aanzien van de beslaglegging.

25. Het evenredigheidsvereiste houdt in dat bestuursorganen voor het bereiken van een doel een middel aanwenden dat voor de betrokkenen niet onnodig bezwarend is en in evenredige verhouding staat tot dat doel. Het bestuursorgaan moet bij de belangenafweging in het licht van de realisering van zijn doelstelling anticiperen op de gevolgen van zijn handelen voor de burgers en uit dat oogpunt de voor de burgers minst bezwarende handelwijze kiezen. Dit vereiste impliceert dat het LBIO bij het (doen) overgaan tot executie die wijze van invordering kiest die voor een onderhoudsplichtige het minst nadelig is, terwijl tevens de belangen van de onderhoudsgerechtigde bij een voorspoedige inning in het oog moeten worden gehouden.

26. Het LBIO nam in augustus 2007 terecht de inning over. Zoals aangegeven is de inning in 2008 opgeschort geweest in verband met een rechtszaak. Daarna heeft het LBIO, mede op verzoek van de ex-echtgenote van verzoeker, de inning van de alimentatie weer ter hand genomen. In de brief van 27 mei 2008, waarin werd aangegeven dat de inning voorlopig werd opgeschort, werd verzoeker door het LBIO op deze mogelijkheid gewezen. In de brief van 3 oktober 2008, nadat de rechter uitspraak had gedaan, schreef het LBIO aan verzoeker dat hij de achterstallige alimentatie en opslagkosten binnen 10 dagen aan het LBIO diende te betalen. Hierbij werd de mogelijkheid van een betalingsregeling genoemd. In deze brief werd verzoeker er tevens op gewezen dat wanneer het LBIO niet tijdig de betalingen had ontvangen en er niet zou worden ingegaan op de betalingsregeling, het LBIO zonder nadere aankondiging zou overgaan tot het treffen van executiemaatregelen. Omdat verzoeker hierop niet reageerde en dus niet aan zijn verplichtingen voldeed, heeft het LBIO in januari 2009 beslag laten leggen. Zoals hiervoor reeds aangegeven is dit echter door de deurwaarder foutief betekend.

Ruim een half jaar later, in juli 2009 is het LBIO opnieuw overgegaan tot het leggen van beslag. Dit beslag betrof de opslagkosten en zes maanden extra opslagkosten die verzoeker nog aan het LBIO zou moeten voldoen. Dit is in afwachting van het onderzoek

door de Nationale ombudsman opschort.

De Nationale ombudsman is van oordeel dat uit het voorgaande volgt dat het LBIO niet te snel is geweest met het inzetten van het middel van beslaglegging. Ook heeft het LBIO verzoeker over de mogelijkheid van eventuele executiemaatregelen naar de mening van de Nationale ombudsman naar behoren geïnformeerd.

De gedraging is op dit punt behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedragingen van Landelijk Bureau Inning Onderhoudsbijdragen uit Rotterdam, is niet gegrond.

Onderzoek

Op 12 augustus 2009 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer V. te Etten-Leur, met een klacht over een gedraging van het LBIO te Rotterdam.

Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de directeur van het LBIO, werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd het LBIO verzocht op de klacht en de bijgevoegde bevindingen te reageren. Ook verzoeker werd verzocht om een reactie te geven. De antwoorden van het LBIO en verzoeker leidden tot aanvulling van de bevindingen.

INFORMATIEOVERZICHT

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

Verzoekschrift van 12 augustus 2009 met bijlagen aan de Nationale ombudsman;

Openingsbrief van de Nationale ombudsman aan het LBIO van 12 november 2009 met als bijlage een verslag van bevindingen;

Reactie van het LBIO van 10 februari 2010;

Reactie van verzoeker 28 februari 2010.

Afschrift van het LBIO-dossier, ontvangen op 25 maart 2010.

Achtergrond

1. Artikel 1: 408 BW

"1. Een uitkering tot voorziening in de kosten van verzorging en opvoeding of tot voorziening in de kosten van levensonderhoud en studie, waarvan het bedrag in een rechterlijke beslissing, daaronder begrepen de beslissing op grond van artikel 822, eerste lid, onder c, van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering, is vastgelegd, wordt ten behoeve van de minderjarige aan de ouder die het kind verzorgt en opvoedt of aan de voogd onderscheidenlijk aan de meerderjarige betaald.

2. Op verzoek van een gerechtigde als bedoeld in het eerste lid, van een onderhoudsplichtige dan wel op gezamenlijk verzoek van een gerechtigde en onderhoudsplichtige neemt het Landelijk Bureau Inning Onderhoudsbijdragen de invordering van de onderhoudsgelden op zich. De executoriale titel wordt daartoe door de onderhoudsgerechtigde in handen gesteld van dit Bureau. De overhandiging daarvan machtigt het Bureau tot het doen van de invordering, zo nodig door middel van executie.

3. Kosten van invordering door het Landelijk Bureau Inning Onderhoudsbijdragen worden verhaald op de onderhoudsplichtige, onverminderd de kosten van gerechtelijke vervolging en executie. Het verhaal van kosten vindt plaats door wijziging van het bedrag, bedoeld in het eerste lid, volgens bij algemene maatregel van bestuur te stellen regels.

4. Tot invordering op verzoek van een onderhoudsgerechtigde wordt slechts overgegaan, indien de gerechtigde ter gelegenheid van de indiening van het verzoek aannemelijk heeft gemaakt dat binnen ten hoogste zes maanden voorafgaande aan de indiening van het verzoek de onderhoudsplichtige ten aanzien van ten minste één periodieke betaling tekort is geschoten in zijn verplichtingen. In deze gevallen geschiedt de invordering van bedragen die verschuldigd zijn vanaf een tijdstip van ten hoogste zes maanden voorafgaande aan de indiening van het verzoek.

5. Alvorens tot invordering met verhaal van kosten over te gaan wordt de onderhoudsplichtige bij brief met bericht van ontvangst in kennis gesteld van het voornemen daartoe en de reden daarvoor, alsmede van het bedrag inclusief de kosten van invordering. Het Landelijk Bureau Inning Onderhoudsbijdragen wordt bevoegd tot invordering over te gaan op de veertiende dag na de verzending van de brief.

6. De invordering die op verzoek van de onderhoudsgerechtigde geschiedt, eindigt slechts, indien gedurende ten minste een half jaar regelmatig is betaald aan het Landelijk Bureau Inning Onderhoudsbijdragen en er geen bedragen meer verschuldigd zijn als bedoeld in het vierde lid, tweede volzin. De termijn van een half jaar wordt telkens verdubbeld, indien een voorgaande termijn van invordering ook op verzoek van de onderhoudsgerechtigde was aangevangen.

(...)

8. De tenuitvoerlegging van een executoriale titel betreffende de betaling van de kosten van verzorging en opvoeding of levensonderhoud en studie geschiedt met inachtneming van de wijziging, bedoeld in het derde lid.

(...)

10. Een betaling door de onderhoudsplichtige strekt in de eerste plaats in mindering van de kosten, bedoeld in het derde lid, vervolgens in mindering van eventueel verschenen rente en ten slotte in mindering van de verschuldigde onderhoudsgelden en de eventueel lopende rente. (...)"

2. Besluit kostenopslag inning kinderalimentaties

Artikel 1

"1. Onverminderd de kosten van gerechtelijke vervolging en executie, geschiedt het verhaal van kosten van invordering van uitkeringen tot voorziening in de kosten van verzorging en opvoeding of tot voorziening in de kosten van levensonderhoud en studie door verhoging van de uitkering, zoals deze in een rechterlijke beslissing is vastgelegd, met een bedrag per maand van € 19,00 dan wel vijftienhonderste deel van de uitkering, indien dat deel meer is dan € 19,00.

2. Indien door een onderhoudsgerechtigde of door een onderhoudsplichtige ten behoeve van meer dan één minderjarige of meerderjarige die de leeftijd van eenentwintig nog niet heeft bereikt, een verzoek tot invordering van de uitkering is gedaan, wordt het verhaal van kosten overeenkomstig het eerste lid berekend over het totale bedrag van de uitkeringen."

3. Beschikking van de Kamer voor Gerechtsdeurwaarders te Amsterdam van 26 januari 2010.

"Naar uit het verweer van de gerechtsdeurwaarders blijkt zijn op het kantoor fouten gemaakt waarvoor zij verantwoordelijk zijn. Door een vergissing van een medewerker is de beslagleggende gerechtsdeurwaarder verkeerd geïnstrueerd over het adres van klager en is er voor een verkeerd bedrag beslag gelegd. Niet gebleken is echter dat deze fouten het gevolg zijn van grote onzorgvuldigheden of van structurele fouten in de organisatie. Fouten zoals die hier zijn gemaakt moeten worden vermeden, maar gelet op het kennelijk incidentele karakter kan worden volstaan met de opmerking dat sprake is geweest van slordigheden die in een goed georganiseerd kantoor niet behoren voor te komen. De gerechtsdeurwaarders hebben inmiddels excuses aangeboden, die door klager zijn aanvaard. Zijn directe schade is ook vergoed. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de gerechtsdeurwaarders zich bewust zijn van het voorgaande.

(...)

De Kamer acht de klacht gegrond, maar ziet geen aanleiding tot het opleggen van een maatregel."

ATB 2009.07486